

Als je samen niet meer door één deur kunt, maakt een bemiddelaar het verschil

Het verhaal van Stefaan

Veroordeeld voor slagen en verwondingen, maar wie **Stefaan** (58) ontmoet, zou het hem niet aangeven. Hij is het bewijs dat ook goeie mensen foute dingen kunnen doen.

Stefaan: “Toen mijn vader overleed, nam ik zijn appartement over. Ik kreeg een goede band met mijn buurvrouw Linde en haar dochtertje Julie. Maar samenwonen is niet evident. Ik heb een kat en Linde bleek allergisch. Ik mocht het beestje niet meer in de gang laten, iets dat praktisch nogal moeilijk is in een appartementgebouw. Ik maakte volgens Linde te veel lawaai. Zelfs als mijn muziek heel stil stond, kwamen er klachten. De échte schuldige is natuurlijk ons appartementsgebouw. Dat is heel slecht geïsoleerd, als iemand een licht aanknipt in een andere kamer hoor je dat.

Ik heb lang mijn best gedaan maar toen ik mijn job verloor, had ik geen zin meer om rekening te houden met anderen. Ik was kwaad, op alles en iedereen. En ik greep naar de drank, een probleem dat ik eigenlijk al jaren onder controle had. Ik stoorde me aan de opmerkingen van Linde, en van iedereen die iets te zeggen had op mij. Ik zette mijn muziek zo hard ik wilde, vooral als ik gedronken had. In tegenstelling tot Linde leef ik 's nachts. Ik teken graag en dan krijg ik de meeste inspiratie. 's Ochtends was zij het die me wakker maakte, met haar hakken die op de vloer klakten. Kleine frustraties escaleerden. Ik weet nog altijd niet goed wat er gebeurd is. Ik was dronken, ging naar de garage en plots lag Marc op de grond en ik had dat gedaan. De politie kwam erbij, de burenschieders stonden op straat, ik werd beschuldigd van geweldpleging en bedreiging. Het ergste van alles vond ik dat Julie het gezien had. Ze stond daar

met grote ogen naar mij te kijken, doodsbang. Ik begrijp haar, ik moet buiten mezelf geweest zijn. Ze had me nog nooit zo gezien, ik had mezelf nog nooit zo gezien.

Uiteindelijk werd ik veroordeeld voor slagen en verwondingen en moest ik maandelijks gaan uitleggen bij de rechter hoe het met me ging. Ik zwoor de drank af, begon vrijwilligerswerk te doen: allemaal om te bewijzen dat ik me herpakt had. De rechter zag in dat ik van goede wil was, maar de relatie met Linde en haar gezin bleef moeilijk. Ik wist dat ze bang waren voor mij dus ik meed contact. Niet gemakkelijk, als je naast elkaar woont. Toen de rechter bemiddeling voorstelde, wist ik niet wat het was. Maar omdat ik héél graag aan onze band wilde werken, stemde ik er onmiddellijk mee in.

Evelyn, de bemiddelaar, was heel neutraal. Ze gaf me nooit het gevoel dat ik, de dader, of mijn verhaal minder waard was dan het slachtoffer, Linde, of haar verhaal. Evelyn luisterde naar me en vertelde me hoe Linde zich voelde. Ik kon zeggen dat ik het jammer vond dat ons contact verbroken was, dat ze me zelfs niet meer aankeken als ik hen in de garage passeerde. Ik kon zeggen dat ik me machteloos voelde, want dat ik de eerste stap niet durfde te zetten. Via de bemiddelaar hoorde ik dat Linde het nog heel moeilijk had, dat Julie getraumatiseerd

“De bemiddelaar heeft me nooit het gevoel gegeven dat ik, de dader, minder waard was dan het slachtoffer”

was en dat Mark het meest positief tegenover een verzoening stond. Mark, de man die ik had aangevallen. En inderdaad, hij was de eerste die weer iets tegen mij zei. Gewoon, terwijl we samen een sigaretje rookten in de garage. Zoals vroeger. Wat een opluchting was dat. Voor het slotgesprek was ik heel zenuwachtig. Ik zou Julie voor het eerst weer aanspreken en tegen Linde kunnen zeggen wat ik voelde. Linde wilde me geen hand geven bij het binnenkomen. De moed zonk me in de schoenen, misschien was het toch geen goed idee geweest. Maar toch was het een helend gesprek. Toen Linde mijn verontschuldiging wilde, kreeg ik het moeilijk. Omdat ik het zo erg vind dat dit allemaal gebeurd is. Omdat ik eigenlijk geen slecht mens ben, maar één keer een grote fout heb gemaakt. En ik zal mijn best doen om onze relatie goed te houden. De praktische afspraken zullen ons daarbij helpen. We doen allebei een beetje water bij de wijn. Of zoals Julie het zei: haar mama een beetje dover, en ik een beetje minder doof.” (lacht)

Dit zegt bemiddelaar Evelyn

Bemiddelaar Evelyn heeft al zwaardere zaken behandeld dan deze uit de hand gelopen burenruzie, maar toch vindt ze dit een van de mooiste. “Omdat ik echt een wezenlijk verschil in hun leven heb kunnen maken. 't Is zo herkenbaar, voor iedereen. Kleine ergernissen worden een grote burenruzie en eindigen in geweld. Dat is nooit goed te praten maar door bemiddeling kunnen zowel Stefaan als Linde empathie tonen voor elkaar. Ook de praktische afspraken zijn heel belangrijk: die zorgen ervoor dat de kans op een nieuwe escalatie vermindert. Het idee van bemiddeling is niet: vergeven, vergeten en verzoenen. Dat hoeft niet. De bedoeling is een antwoord te krijgen op vragen of tot een overeenkomst te komen waar beide partijen achterstaan. Zoals hier gebeurd is.”

Tekst: Lisa Gabriëls